

натовари на калауза¹⁾. Подиръ нѣкой денъ пакъ умрѣ единъ конь, керванджията пакъ направи сжщото. Калаузътъ, като видѣ, че всичко върху неговия грѣбъ се натоварва, се обърнѣ къмъ стопана си и му каза: „добрѣ, каже, стопане! всичко върху моя грѣбъ; но знай, че ти и кожата ще ми носишъ“. Стопанътъ нищо не разбра отъ думитѣ на калауза.

Вървѣхъ пакъ. Колкото повече пътувахъ, толкова повече конѣ мрѣхъ. Най-сетнѣ останѣ само калаузътъ. И той едвамъ се влачеше. На едно високо, стрѣмно, каменисто мѣсто и той паднѣ и не станѣ вече. Стопанътъ, като видѣ, че и безъ него останѣ, рѣши баремъ нему да одере кожата. Когато ѡ дигнѣ на рамо, чакъ тогава се сѣти, какво значехъ думитѣ на калауза. Чукнѣ се по главата, задърпа коситѣ, заплака и каза: „охъ главо, моя главо“! . . .

Не може ли сжщото да стане съ единъ човѣкъ, съ едно сѣмейство, съ единъ народъ? . . .

Е. Спространовъ.

Практичния циганинъ.

еднѣжъ единъ циганинъ, като пътувалъ, срѣщнѣлъ трима хѡра. Като не имъ знаелъ имената, казалъ имъ: „Добра срѣща трима хѡра“. Тѣ му отговорили и продължили пътя си. Като отминѣли тримата хѡра, почнѣли да се прѣпиратъ помежду си, кому отъ

¹⁾ Калаузъ се казва конѣтъ, който води кервана.